

paletu myšlenek, snů a přání, které nám brání stát se opravdovým člověkem. Sv. Ignác z Loyoly je pak nazýval jako „neuspořádané náklonnosti“. Touhy, které se vymykají řádu.

Rozumná touha vydělat si peníze se stává hrabivostí. Touha po lásce se stává nezvládnutelným chtíčem. Neuspořádané náklonnosti jsou priority, které sešly z cesty.

Úsilí o duchovní zralost znamená podle Ignáce úsilí o zbavování se těchto neuspořádaných náklonností. Teprve, když se osvobodíme od tlaku názorů jiných a od svých slepých skvrn, se můžeme vážně zeptat: Co doopravdy chci?

Je to zajímavá zkušenost, kolikrát člověk dělá něco, co vlastně ve skutečnosti ani nechce. Nebo je nějakými návyky či stereotypy až příliš ovládnut. A to i za situace, která může vést k destrukci toho, na čem nám nejvíc záleží. Takže zbavení se hříchu v tom původním významu znamená získat skutečnou svobodu pro své jednání. A svoboda je v tomto směru tou

nejvyšší hodnotou.

Pokud by někoho zajímal i biblický pohled na celou věc, tak zjišťujeme, že s některými hříchy se potýkáme velmi nesnadně. Že si často nedokážeme sami poradit. A že je tu právě proto pomoc z té Boží strany, která je nám pořád nablízku. Tedy ne Bůh, který nás za hříchy trestá, ale který nás ze hříchů vysvobozuje. Vysvobozuje nás právě k té svobodě, ke které jsme byli původně utvořeni.

Křesťanská teologie pak k tomu přidává termíny jako vyznání hříchů a zejména odpuštění a smíření. Tedy věci, které do dané situace vstupují jako pravý balzám a úleva. Jsme milováni a někomu na nás záleží. I s našimi vzlety a pády.

A tak pokud jsou hříchem destruktivní věci, které vlastně dělat nechceme, je tu navržena cesta ven. Stačí na ni jen správně vykročit.

Martin Růžička

AKTUÁLNÍ INFORMACE

SEMILSKÁ SCHOLA

Od září bychom se rádi pravidelně scházeli ke zkouškám farní scholy. Zveme všechny, kteří mají rádi liturgický zpěv a hudbu, aby si přišli zazpívat. Vítání jsou muži i ženy, bez věkového omezení.

Zkoušky scholy se budou konat zpravidla **ve středu od 19.30 h.** První zkouška se uskuteční **ve středu 10. září.** Bude-li mít kdokoliv zájem, kontaktujte mě nejlépe osobně nebo na tel. 733 595 046.

Matěj Kraus

BIŘMOVÁNÍ – SEMILY

Milí přátelé, rádi bychom opět nabídli možnost přijetí svátosti biřmování. Chtěli bychom pozvat k její přípravě ty, kteří touží po prohlubování dospělé podoby své křesťanské víry, naděje a lásky a chtějí přijmout dar Ducha svatého, který obohacuje zvláštní silou.

Zveme tedy všechny, kteří mají zájem připravit se na tuto svátost, ale vítání jsou i ostatní, kteří mají zájem o katecheze směřující k prohloubení své víry. **Setkání budou probíhat vždy poslední neděli v měsíci od 19.00 hodin.**

V případě zájmu **pište do 19.9.2025** na e-mail birmovani.sm@gmail.com nebo se můžeme domluvit kdykoliv osobně.

Martin Klodner

Hřivna – informační čtrnáctideník vydává ŘK farnost Semily pro vnitřní potřebu. Uzávěrka tohoto čísla: 28. srpna 2025. **Uzávěrka následujícího čísla: 11. září 2025.** Redakce a grafická úprava: M. Kraus. Imprimatur: R. D. J. Gajdošík. Jednotlivé příspěvky zasílejte na adresu kraus.matej@seznam.cz, a to nejpozději do dne uzávěrky dalšího čísla.

HŘIVNA

Informační čtrnáctideník
ŘK farnosti Semily
Číslo 18 1. září 2025

Římskokatolická farnost – děkanství Semily, Komenského nám. 125, 513 01

Děkan: R. D. Jaroslav Gajdošík, tel. 739 909 500

www.farnost.semily.net

Bohoslužby v Semilech se konají v děkanském kostele sv. Petra a Pavla (KO), v kapli sv. Zdislavy na faře (KA), ve filiálním kostele Umučení sv. Jana Křtitele na Košťofranku (KK), v domově důchodců (DD), v kapli sv. Antonína v Chuchelně (CH).

Farnost
sv. Petra a Pavla

Pořad bohoslužeb ve farnosti ve dnech 1. 9. – 14. 9. 2025

1. 9. Po	–	–	–	
2. 9. Út	KA	18.00	za + sestru Rozalii	
3. 9. St	Památka sv. Řehoře Velikého, papeže a učitele církve			
	KA	08.00	za + syna Josefa Hladíka	
4. 9. Čt	KA	08.00	za Boží vedení pro Jindřišku	
5. 9. Pá	KO	18.00	za moudrost, odvahu a Boží vedení při rozhodování	od 16.30 v KO svátost smíření
6. 9. So	DD	13.30	za farníky	
	KA	18.00	na úmysl Imricha	
7. 9. Ne	23. neděle v mezidobí			
	KO	08.30	za + Annu Stehlíkovou a dceru Růženu a za + Marcelu Lukešovou	
8. 9. Po	Svátek Narození Panny Marie			
	KO	18.00	za Kazimíra Szlachetku, manželku Žofii, syna Kazimíra a manželku Cecilii a celý rod	
9. 9. Út	–	–	–	
10. 9. St	–	–	–	
11. 9. Čt	KA	08.00	za uzdravení Marie	
12. 9. Pá	KA	18.00	za uzdravení Jany	
13. 9. So	Památka sv. Jana Zlatoustého, biskupa a učitele církve			
	DD	13.30	za farníky	
	KA	18.00	za + Cecilii Novotnou, manžela a živou rodinu	
14. 9. Ne	Svátek Povýšení svatého kříže			
	KO	08.30	za + Josefa Kadlece a rodiče	

ZVĚSTOVÁNÍ EVANGELIA

Šíření evangelia – křesťanská misie se týká všech oblastí lidského života. Pouhé zaměření se na evangelizační projekty a farní akce, by bylo pro pochopení misie i dialogu příliš zužující. Mnohem více času a energie totiž zaujímá náš normální všední den v práci a rodině, mezi přáteli a při našich rozmanitých soukromých i společenských aktivitách. V textu níže se zaměřím například na misii, jež probíhá právě uprostřed zkušeností všedního dne, ve štatistických i vážných chvílích rodinného života.

To, co je v misii rozhodující, se může projevit například hned na sousedu odvedle. Stalo se to v devadesátých letech v rozhodující chvíli našich nových farních misii, kdy jsme zažili skutečně mimořádně intenzivní časy nového misionářského elánu. Byl jsem tehdy jakožto mladý otec rodiny vedoucím jedné z nových evangelizačních akademií a kvůli několikadenním projektům jsem často opouštěl domov. Protože se nás zmocnil posvátný zápal, pokoušeli jsme se se ženou tyto časy – náročné současně i fyzicky kvůli našim malým dětem – nějak zvládnout. Noci byly stále kratší a volné večery stále vzácnější. Navzdory všemu mne ani nenapadlo, že bych uprostřed těchto misionářské jízdy zpomalil.

Jednou večer, když jsem myslel, že s manželkou budeme mít čas na sebe, však přišla má žena s vážným dotazem. Chtěla vědět, jaké že to vlastně mám povolání. Jak prosím? Bez ohledu na moji naštvanost zůstávala opravdu neústupná a očekávala mou odpověď. Nakonec mi řekla, že právě misionář, dokonce vedoucí Misijní akademie, by si měl všimnout, že se už více jak před třemi měsíci do bytu vedle nás nastěhoval nový soused. Nevyměnil jsem si s ním dosud ani dvě slova a to jeho a naše dveře dělilo pouhých půl metru. V opačném případě by mi nejspíš neuniklo, že tento soused je teď po rozvodu sám a skoro nikoho tady nezná. Nemohl bych sebou

tento večer hnout a vyrazit s ním na pivo? Promptně jsem to odmítl. Na to bude čas jindy, ale dneska ne. Následná diskuze o tom, jak jsem rezervovaný, mnou nečekaně pohнула.

Rozhodl jsem se poté přece jen u sousedových dveří zazvonit. Já, který jsem tehdy farnosti od farnosti motivoval lidi, aby navštěvovali domácnosti, jsem se najednou před těmito dveřmi cítil tak nesvůj jako nikdy dřív. Tajně jsem doufal, že soused nebude doma. I svoji jednoduchou otázku, zda by „neměl chuť a čas na jedno pivo“, jsem vykotal s neobvyklým ostychem, když nakonec otevřel. Přišlo mi to naprosto trapné. Ale jeho úvodní slova a následující hodiny, se pro mě měly stát nezapomenutelnými. Už jen jeho okamžité radostné přitakání dávalo tušit, jak moc tento malý krok potřebovat a asi o očekával. Během večera jsem si rychle uvědomil, že jsem tady opravdu zapotřebí. K tomu bych rád podotkl ještě jednu věc. Při našich předěšlých zběžných setkáních na mě náš soused působil úplně jinak. Jezdil černým mercedesem, choval se sebejistě a neustále spěchal. Působilo to jako typické vystupování člověka z manažerského prostředí. Až do ranních hodin mi přitom tento muž v putyce za rohem svěřoval svůj těžký životní i manželský příběh. Takovýchto rozhovorů jsem sice měl již mnoho, ale jen zřídka jsem byl vtažen tak hluboko do světa druhého člověka jako tehdy.

Už ani nevím, zda jsem toho večera a té noci vůbec řekl něco, co dávalo smysl. Ale nějak jsem v průběhu tohoto rozhovoru se zvláštní jistotou pocítil, že Bůh právě tohoto člověka sedícího proti mně nekonečně miluje. I když jsem vždycky věřil, že to platí o všech lidech, zakusil jsem během oné noci speciálním způsobem skutečnou účast na této Boží lásce, klidné a přesto plně soucitné. S již dlouho nepociťovanou samozřejmostí jsem vnímal

přítomnost přítele, a ano, Boží přítomnost.

Tímto provokujícím nočním setkáním mě má žena opět jednou vnitřně probudila, abych trochu přišel k sobě a zabýval se tím, co je tak blízko. I sebevětší a sebehezčí projekty musí mít svůj výchozí bod ve zkušenostech všedního dne: u mého životního partnera, u mých dětí, u souseda, u kolegů v práci, prostě u bližních, kteří mě dnes potřebují.

Můj příběh se sousedem by při čistě vnějším pohledu nemusel působit nijak spektakulárně, ale vede nás k tomu, co je pro naše poslání základní: do přítomnosti! Důležitá je stálá přítomnost přítele a tím myslím přítele všech lidí, Ježíše Krista, který je svým Duchem skutečně mezi námi v každém okamžiku přítomen. Kdyby nebyl reálně přítomen, byli bychom připraveni o vše. To, „že žije!“ (srov. 1 Kor 15), mění ve skutečnosti každou situaci kteréhokoliv dne. Bůh se totiž v tomto světě usídlil napořád.

Svatý Tomáš Akvinský říká, že celé poslání Ježíše se ukazuje v tom, že Bůh chce se svým tvorem budovat přátelství – „fundari amicitiam“. Láska Boha k člověku se podstatně ukazuje jako přátelství. To však vyžaduje přítomnost. V jeho přítomnosti, v přítomnosti přítele, stavíme my, křesťané, stálým dialogem na přátelství. Podle Tomáše Akvinského je možné zaujmout tento postoj i vůči lidem nesympatickým a nepřátelským: „Avšak přátelé mého přítele se přece jen stávají určitým způsobem i mými přáteli, i když mi přímo nejsou sympatičtí. Pojli-li nás přátelství s Bohem, milujeme skrze toto přátelství ty, pro něž Bůh neváhal darovat svého Syna, i když jsou našimi nepřáteli.“ Připojujeme se tak k velké a

rozsáhlé síti vztahů mezi Bohem a lidmi.

Ve spojení s Bohem neustále zůstáváme zejména díky dialogu, v modlitbě. Čím více jsme totiž naplněni Bohem, tím více jej vidíme a rozpoznáváme v tomto světě. Zápas o každodenní čas ztišení patří zcela jistě k nejdůležitějším a nejvíce rozhodujícím zápasům mého života. Spočinout, modlit se, děkovat, přimlouvat se. Jednou za den si uvědomit, co je opravdu důležité: Učit se naslouchat stále přítomnému Kristu – zvlášť také v každodenní četbě Bible. Je to čas trávený s jedním přítelem, který za mě nasadil vše.

Toto vše umožňuje proměněný a pozorný pohled propůjčující maličkostem každého dne novou dimenzi: úsměv a upřímný dík věnované paní u pokladny v supermarketu, upřímné naslouchání nečekanému sdělení kolegyně z práce, opakovaně pozorné opětování otázky při setkání se sousedem na schodišti, zůstat přátelský při obtěžujícím telefonátu, při nákupu květin věnovat tichou modlitbu evidentně právě smutné květinářce, před jednáním, na něž s obavou čekáme, poděkovat v srdci za každého z jeho účastníků, vyslechnout právě teď radostné vyprávění svého dítěte, trpělivě snést namáhavou cestu po úřadech s žadatelem o azyl, odvážně se zastat někoho, komu se na poradě děje křivda, okamžitě promítnout urážku a další a další. Může se stát, že budeme dělat malé věci s velkou láskou, jak říkávala Matka Tereza.

Misie se neděje jen cestou namáhavého přesvědčování, ale i naší nerozdělenou pozorností a láskou k druhému.

Podle knihy Otto Neubauera: *Mission possible*

HŘÍCH? COŽE?

Hříšný tanec. Tahle holka by stála za hříchem. Zakázané ovoce, které nejvíc chutná. Všechna tato vyjádření se točí kolem zastaralého a podivně znějícího slova hřích. Slova, kterému už málokdo z nás rozumí. A přitom se jedná o

klíčový termín křesťanské spirituality, jež stojí v samém základu naší evropské společnosti.

Asi nejlepší vysvětlení jsem četl na jednom irském jezuitském webu: *Hřích zahrnuje celou*